

че съмъ въ пленъ у австрийцитѣ. Въ 1917 година, като инвалидъ ме изпратиха въ Русия — въ замѣна на австрийски пленници, и на 10 октомври 1917 година азъ бѣхъ у дома си. Тѣкмо да си почина — и ме изпратиха комендантъ на водния участъкъ на рѣка Донъ. Въ Кримъ бѣхъ въ Севастополската инвалидна рота — членъ, на комисията за уволняване на армейскитѣ и флотски чиновове. Следъ това ме евакуираха и като стояхъ единъ месецъ по параходитѣ въ Черно Море, стѣпихъ найсетне на твърда славянска земя въ България. Тукъ като участникъ въ Освободителната война намѣрихъ съчувствие и топли ласки отъ страна на българския народъ.

ЭПИЗОДЪ ОТЪ ОСВОБОДИТЕЛНАТА ВОЙНА

Българскиятъ народъ навредъ ни посрѣщаше доста радушно и ни гледаше винаги дружески. Биваше — стигнемъ въ нѣкое село — и нѣма нищо за ядене, макаръ и съ свѣщъ да търсишъ. Въ края на краищата излиза, обаче, че има всичко; започва се разкопаване на скрити продукти — мѣкнатъ хлѣбъ, сланина, масло, сирене — а сетне току виждъ домъкнатъ отъ гората и яре.

Въ онова време мнозина български момци носѣха турски фесове. Когато почвахме съ тѣхъ разговоръ — и кажешъ на нѣкое момче, че той е сега свободенъ българинъ, и че фесътъ го прави приличенъ на турчинъ, веднага го вхърля на земята, тѣпче го и радостно нахлузва на главата си руска фуражка, каквито ние доста имаме.

Веднажъ съ разездъ отъ 25 души азъ видѣхъ обозъ отъ 10 коли, насоченъ къмъ линията на неприятеля; водѣха го не повече отъ 15 черкези. Безъ да му мисля много, азъ разсипахъ нашироко цѣлия си взводъ и съ викъ се понесохме срещу черкезитѣ. Тѣ, разбира се, побѣгнаха и получиха въ гърба си нѣколко залпа; обозътъ остана въ наши рѣце. Оказа се, коларитѣ бѣха българи, и натоварениятъ ечемикъ бѣ взетъ отъ селяни. Коларитѣ охотно дадоха ечмика въ нашата частъ и бѣха пуснати съ колитѣ и воловетѣ си, като благославяха съдбата за спасението си — понеже отъ черкезитѣ тогава рѣдко се връщаше човѣкъ не пребитъ и съ добро здраве.